

[Boeck-Hansen.]

gaa med Bukserem, men han tør alligevel ikke tage Selerne af af Frygt for, at der skal ske ham noget ubehageligt.

Nu siger den højtærede Minister, at det ser lysere ud. Ja, det gør det. Jeg skal erkende, at det ser lysere ud. Den Harme, der rejste sig inden for Arbejderkredse over for Forbudet mod Overarbejde, er stilnet af, den er virkelig stilnet af. Hvorfor? Ganske simpelt, fordi Organisationerne har trøstet Arbejderne, de har sagt: Ja, dette Indtægtstab, som I lider ved Loven, skal vi nok skaffe jer Erstatning for paa anden Maade, bl. a. ved at forøge Overarbejdsprocenterne og i det hele taget forøge Lønningsniveauet, lægge Lønningerne højt op, endogsaa højere op, end Pristallet gør det berettiget. Det er der jo ikke noget at sige til, men jeg vil kun sige, at skulde det komme til en Lønkonflikt, saa har Loven om Forbud mod Overarbejde været medvirkende til, at noget saadant kunde indtræde. Dette er det vistnok værd at skrive sig bag Øret. Det høje Ting vil erindre, at den højtærede Socialminister i forrige Samling ved en Misforstaaelse, en meget kedelig Misforstaaelse, en Misforstaaelse, som Ministeren ikke fandt Anledning til at rette, fremsatte meget haarde Ord over for Arbejdsgiverne, den Beskyldning, at de vilde have en Arbejderreserve gaaende. Dette var jo ikke rigtigt. I det hele taget var den Episode ikke ligefrem flatterende for den højtærede Socialminister, men der er nu gennemtruffet en Tvang med Hensyn til at afspadsere. Tvungen Afspadsering maa medføre, at man har en Arbejderreserve gaaende. Men man maa ikke alene have en Arbejderreserve gaaende i Almindelighed, nej, man maa have den i hvert enkelt Fag, man maa have den paa hvert enkelt Sted, saaledes at der altid er nogle Reservefolk til Stede for det Tilfælde, at der indtræder Overarbejde. Dette beder jeg erindret, og det er altsaa den højtærede Socialminister, som i Virkeligheden i dette Tilfælde forudsætter, at der er Arbejderreserver til Stede. Forbudet mod Overarbejde har aabenbart sat „De Samvirkende“ i en slem Klemme; ellers kunde de sikkert ikke i deres Medlemsblad være kommet frem med saadanne Paastande, som at Arbejdsgiverne i 1932 skulde have gjort sig skyldige i at fremsende Beretninger, som ikke var helt rigtige. Jeg tror ikke, man med Rette kan sige, saadan rent kollektivt, at der er nogle Arbejdsgivere, der har glemt at opføre Over-

arbejdstimer og lignende. For at fremsætte en saadan Paastand maa man være kommet slemt i Knibe. Bladet mente ogsaa, at Beretningerne var bygget paa, at der dengang var 100 000 Arbejdere i Arbejde, og at dette skulde medføre saadan noget som 4,3 Millioner Overarbejdstimer. Naar de nu siger, at „De Samvirkende“ har godt og vel 400 000 inden for deres Rækker, og uden for staar der 54 000, saa skulde dette altsaa i alt blive 460 000. Dette skulde igen betyde, at naar vi trækker de syge og arbejdsløse fra, skulde der være 334 000 Mennesker i Arbejde. Dette skulde give 880 Millioner Normalarbejdstimer, og hvis Overarbejdet stiger proportionalt med Beskæftigelsesgraden, vilde dette give 16 Millioner Overarbejdstimer, altsaa igen 2 pCt., hvad der naturligvis ikke er nogen Grund til at forundre sig over; naar man forudsætter, at Overarbejdet stiger proportionalt, er det klart, at Procenten ikke ændres. Men det er netop denne Forudsætning, som er ganske gal. Overarbejdet stiger ikke med Beskæftigelsesgraden. Det er undertiden oven i Købet, saadan, at med Beskæftigelsesgradens Stigning kan Overarbejdet fuldstændig forsvinde. Dette kan bl. a. ske, naar man gaar over fra Enkelthold i almindelig Dagdrift til Dobbeltthold; saa kan i hvert Fald ikke mere end det ene Hold faa Overarbejde. Men man indfører netop Dobbeltthold for at undgaa Overarbejde, og endnu sikrere bliver det, hvis man indfører Treholdsdrift, idet 3 Gange 8 som bekendt er 24, saaledes at der overhovedet ikke bliver Plads til noget Overarbejde netop ved, at man udvider Beskæftigelsen saa stærkt, som man gør det. Det er den almindelige Maade, man maa gøre det paa, og en rent temporær Stigning af Beskæftigelsesgraden sker netop paa den Maade, ganske særligt i de Tider, hvor man paa Grund af vanskelige Valutaforhold ikke kan faa nye Arbejdsmaskiner. De Folk, som er kommet i Nødhjælpsarbejde, har jo naturligvis intet Overarbejde. Tværtimod, de arbejder ikke hele Arbejdstiden, og den Stigning af Beskæftigelsesgraden, der ligger uden for Industrien, falder naturligvis mest paa Jord- og Betonarbejde og Bygningsvirksomhederne, og inden for disse Fag er Overarbejdsprocenten kun $\frac{1}{2}$, saa man kan være ganske sikker paa, at Middeltallet for Overarbejde i Virkeligheden falder med stigende Beskæftigelse. Dertil kommer, at Havnearbejderne overhovedet ikke er med i Statistikken. Disse Folk har ikke meget Overarbejde, i hvert Fald ikke saadant Overarbejde, som skal